

Με τον Γιώργο ήμασταν συμμαθητές και μαζί κάναμε ωραία ταξίδια

Αλέξανδρος Κέδρος

Μια φορά πήγαμε και στην Αίγυπτο

Όταν πήρε την εξουσία ο Νάσερ και έβγαλε στους δρόμους τους Αιγύπτιους εναντίον των Ευρωπαίων, η οικογένεια Λάππα αναγκάστηκε να φύγει από το Κάιρο κάτω από από κακές συνθήκες. Ο Γιώργος λοιπόν είχε κακές αναμνήσεις και με δυσκολία κατάφερα να τον πείσω –20 χρόνια μετά (1978)– να επισκεφτούμε την Αίγυπτο.

Στο Κάιρο μείναμε σε ένα συμπαθέστατο συγγενή του και περνάγαμε τα πρωινά μας στο ζαχαροπλαστείο που παλιά ήταν της οικογένειάς του και που ακόμη έφερε το όνομα «Larras». Όταν μάθανε (από εμένα) οι υπάλληλοι ποιος ήταν ο πελάτης τους, μας καταπεριποιήθηκαν: θυμάμαι ακόμα κάτι σαντουιτσάκια με ψωμί μπριός που μας πρόσφεραν, ενώ υπήρχαν και μερικοί ηλικιωμένοι σερβιτόροι που θυμόταν τους γονείς και θείους του. Μείναμε μέρες: Αιγυπτιακό μουσείο, Ισλαμικό μουσείο, τζαμιά, Κοπτικές εκκλησίες, παζάρια, έρημος – ό,τι θες.

Επισκεφτήκαμε και την κυρία Λίλη Μπελένη, μια εντυπωσιακή Συριάνα, αδελφή της επίσης πανέμορφης θείας του Γιώργου. Η κυρία Μπελένη παντρεύτηκε έλληνα γιατρό, αλλά όταν έμεινε χήρα γύρισε στο Κάιρο, που αγαπούσε, και έκανε την ξεναγό. Μας μίλησε για τα αξιοθέατα και για τους Έλληνες που είχαν παραμείνει στην Αίγυπτο. Μια μέρα τρώγαμε σπίτι της και σαν ιταλομαθημένος θα έφτιαχνα τη μακαρονάδα, αλλά μου έπεσε πολύ η ζάχαρη στη σάλτσα ντομάτα και δεν με άφησαν ποτέ να το ξεχάσω.

Κάποια στιγμή αποφασίσαμε να πάμε και στην Άνω Αίγυπτο. Πήγαμε να αγοράσουμε εισιτήρια για το νυχτερινό τραίνο, αλλά δεν υπήρχαν θέσεις για τις επόμενες μέρες. Ζητήσαμε να μιλήσουμε με κάποιον υπεύθυνο μήπως και καταφέρουμε να βρούμε τρόπο να ταξιδεύσουμε. Μας πήγαν στον διευθυντή του σταθμού. Αυτός μας είπε ότι μόλις είχε γίνει μια ακύρωση και θα έδινε σε μας τις θέσεις και όχι σε κάποιους Ευρωπαίους που ήταν στη λίστα αναμονής, επειδή ήμασταν Έλληνες και οι Έλληνες της Αιγύπτου ήταν οι μόνοι ξένοι που συμπεριφέρονταν στους Αιγύπτιους σαν ίσοι προς ίσους.

Το τραίνο έφευγε στις 7:30 μ.μ. και εμείς είμασταν από τις 7 μ.μ. στο κουπέ μας όταν ήρθε κάποιος υπάλληλος των σιδηροδρόμων να φτιάξει τα κρεβάτια μας. Μας άκουσε να μιλάμε μεταξύ μας και αμέσως άρχισε να μας μιλά σε τέλεια ελληνικά. Τον ρώτησα πώς τα ήξερε τόσο καλά και αυτός μας εξήγησε ότι οι γονείς του παλιά δουλεύανε σε μια ελληνική οικογένεια και έτσι αυτός γεννήθηκε και μεγάλωσε σε ελληνικό σπίτι. Τον ρώτησα το όνομα της οικογένειας αυτής και απάντησε ότι ήταν η οικογένεια Λάππα. Ο Γιώργος δεν άνοιξε το στόμα του (ως συνήθως) και έτσι αναγκάστηκα εγώ να πω στον Αιγύπτιο ότι αυτός που έβλεπε μπροστά του ήταν ο Γιώργος Λάππας. Δεν με πίστεψε και έτσι του ζήτησα να μας κάνει κάποιες ερωτήσεις για να βεβαιωθεί. Ρώτησε λοιπόν: «τι έγινε στην εκδρομή στις Πυραμίδες;» και ο Γιώργος θυμήθηκε ότι το αυτοκίνητο χρειάστηκε νερό, που το φέρανε από το κοντινό ξενοδοχείο με κουβά. Μετά από κάποια ακόμη ερώτηση και αφού πείστηκε, έπεσε στα γόνατά του και αγκάλιασε τα πόδια του Γιώργη λέγοντας ότι ήταν αυτός που τον πρόσεχε όταν ήταν μωρό. Ρώτησε επίσης και για τους γονείς του, τον Μάνο, τους θείους και τα εξαδέλφια του.

Πέρασε η ώρα και το τραίνο άρχισε να κινείται, και ο Αιγύπτιος μόλις πρόλαβε να βγει. Όταν γυρίσαμε στην Αθήνα πήγαμε κατευθείαν στο σπίτι του Γιώργου και είπαμε γι' αυτή τη συνάντηση στον πατέρα του. Πράγματι ο άνθρωπος αυτός ήταν γιος ενός ζευγαριού που ζούσε στο σπίτι τους και τον λέγανε Μοχάμετ Μοχταντί. Ήταν 10-15 χρόνια πιο μεγάλος από τον Γιώργο και τον πρόσεχε. Όταν μεγάλωσε, έκανε τον οδηγό τους.

Ο Αλέξανδρος
Κέδρος είναι
επιχειρηματίας.